

דעם רבינ'ס

איכס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

נישט שטויסן!!

מיר שטייען אין גאר א דערהויבענעם שבת ווען מיר ליינען אין דער תורה דער פסוק קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם (ויקרא יט, ב) דער אויבערשטער בעט זיך ביי אונז: "מינע טייערע קינדער, זייטס הייליג, ווייל איך בין הייליג", אז דער באשעפער איז הייליג קענען מיר זיינע קינדער אויך זיין הייליג!

הייליג מיין אפגעשיידט, זיין אפגעטיילט פון אלע זיבעציג שלעכטע מדות מיט וואס מיר ווערן בטבע געבוירן. יעצט ווען מיר האלטן נאכן ארויסגיין פון מצרים, וואס דאס מיינט אז מען איז ארויס פון אלע שלעכטע מדות, געמיינע מדות האבן מיר באקומען די

מצוה פון ספירת העומר וואס דאס העלפט אונז צו רייניגן 'לטהרנו ולקדשנו בקדשתך העליונה, מיר האבן די געוואלדיגע געלעגנהייט זיך אויסצושרייען אין די הייליגע טעג, מיר זאלן זיך קענען אויסרייניגן פון די שמוץ פון מצרים.

ווען מען רעדט פון שמוץ מיינט מען נישט אז מען איז פארשמירט מיט שאקאלאד אדער בלאטע, דאס מיינט יעדע נישט גוטע מדה ווי קנאה, שנאה, כעס און נאך, דאס אלעס איז שמוץ פאר די נשמה, וואס מיר רייניגן זיך אין די טעג.

אין ספרים ווערט געברענגט אז אזוי ווי אין צייטן פון בית המקדש ווען א איד איז געווארן אומריין האט

ער געדארפט זיבן טעג זיך מטהר זיין און ציילן די טעג, און דערנאך האט ער זיך גע'טוב'לט און געווארן ריין, אזוי אויך היינט ווען מיר ווילן זיך רייניגן און זיך גרייטן צו באקומען די תורה שבועות, וועל וויל דען נישט אנקומען צו מתן תורה לויטער ריין, ווען מיר וועלן חתונה האבן פביכול צום באשעפער און באקומען א נייע ליבשאפט צום חתן. יעצט אין די זיבן וואכן טוען מיר זיך גרייטן און רייניגן דאס צו דערגרייכן מיט א נייע התקרבות.

די וואך רעדט די פרשה וועגן א מצוה פון 'לא תעשו עול במשפט (ויקרא יט, טו) דאס הייסט, טאמער איינער איז א דין טאר ער נישט פארקרימען זיין משפט, זיין פסק

דארף זיין גלייך מיט רעכטיגקייט. אזוי אויך ווען א איד האט א געשעפט טאר ער נישט לייגן א פאלשע וואג צו אויסנארן דעם קונה, און צונעמען יענעמס געלט, נישט נאר איינער וואס האט א געשעפט נאר יעדער מענטש וואס רירט צו צו א צווייטנס פארמעגן אדער יענעמס קאפיקע (קליין מטבע) ער פאפט אויס יענעם, אדער ער נעמט א זאך פון א שכן א.ד.ג און שעדיגט דאס מיינט אויך פגם המשפט, און דאס ווארנט די תורה לא תעשו עול.

לאמיר גיין אביסל טיפער, עס קען זיין אז עס איז דא א מענטש וואס ער גיבט גאר אכטונג אין דער ענין פון שעדיגן א צווייטנס פארמעגן, זיינע הענט זענען ריין

פון גנב'נען א.ד.ג. אָבער עס איז דא גאָר אַ זאך וואס הייסט פֿגם המשפּט וואס דאס איז מען זאל נישט פּוּגם זיין און דער משפּט וויאזוי דער באשעפער פירט זיך מיט דיר. לאַמיר עס מסביר זיין אַביסל.

יעדער איינער ווייסט אז דער באשעפער פירט די וועלט, און מען גייט אריבער אויף דער וועלט אלע סארט נסיונות, דארט ווי א מענטש ווערט געבוירן האט ער נסיונות, אָדער מיט זיינע שְכנים אָדער אין חדר מיט די חברים, אין שטוב מיט די געשוויסטער איז דא נסיונות, און פארשטייט זיך דער מענטש אליין מיט זיינע אייגענע מדות האט זיך זיינע שוועריקייטן. מיר זענען צוגעוואוינט אסאך מאל צו זאגן: "וואלט איך ווען געהאט אזא סארט לעבן ווי רעכל אָדער מעכל, אָדער ווען איך וואלט געהאט אזא סארט נשמה, אָדער אויב וואלט איך געווען מער קלוג, מער געזונט, מער רייך, באקומען מער ליבשאפט, אנדערע עלטערן, בעסערע רבי'ס אין חדר, דאן וואלט איך מער מצליח געווען און איך וואלט מער געהארעוועט און געשטיגן אסאך העכער".

זאגט ר' נתן אין לקוטי הלכות (ראש חודש ו') אז די אלע זאכן הייסט אויף א פֿגם המשפּט, אז מען קומט צום באשעפער מיט א טענה: "פארוואס האסטו מיר נישט געגעבן מער קלוגשאפט, געזונט, בעסערע עלטערן, חברים א.א.וו.?" זאגט ר' נתן אז מען דארף זייער שטארק גלייבן אז וויאזוי דער באשעפער פירט זיך מיט אונז, דאס איז אונזער תיקון און מיר קענען אַנקומען צום שלימות נאר מיט די אלע פאקטן און מצבים מיט וואס דער באשעפער האט אונז באשאפן. [עס איז נישט קיין סתירה צו תפלה, מען מעג און מען דארף שיין איידל מתפלל זיין צום באשעפער ער זאל אונז העלפן מיט אונזערע נסיונות, אָבער נישט קומען מיט טענות און שטויסן און שרייען 'פארוואס?']

מיר דארפן אין די אלע ערטער און צייטן נאר זוכן מיט וואס איך קען מיט די אלע פֿלים טון א נחת-רוח פארן באשעפער. מען בעט נישט פון אונז צו טון גרויסע עבודות, מען בעט נאר צו טון וואס מען קען!! מיר האבן ברוך השם זוכה געווען צו באקומען אזא הייליגע ספר 'זוהר', דאס איז טייטש 'לעכטיג'. רבי שמעון מיט זיינע תלמידים האבן צוגעגרייט פאר די וועלט וואונדערליכע געצייג אז ווער עס וויל ווערן נאנט צום באשעפער קען ער ווערן נאנט צו אים מיט די אלע עצות. אפילו פארן לערנען זוהר קען מיר הנאה האבן פון דעם ספר און זוכה זיין צו א גאולה. דאס זעען מיר אז ווען עס קומט דער טאג ל"ג בעמר טאנצן אלע אידן און פרייען זיך מיט דעם צדיק און זיין הייליגע חבור, דער צדיק האט אראפגעברענגט פאר אונז א ליכט וואס וועט אונז ארויסנעמען פון גלות, און יעדער איד קען ווערן נאנט צום באשעפער דורך די גרויסע צדיקים.

אָבער ווי מיר זעען אז די לעצטע יארן איז געווען אסאך מניעות אַנצוקומען צום הייליגן ציון אין מירון און פארט האט דער באשעפער געוויזן וואונדערליכע נסים בכח די תפלות פון אידישע קינדער, בפרט פון ענק תינוקות של בית רבן, דעריבער בעט זיך דער תנא צו ענמי, אַוועקצוגעבן אפאר מינוט און מתפלל זיין: "אויבערשטער העלף, עס זאל זיין א גרויסע שמחה אין טאג ל"ג בעמר אויף דער גאנצער וועלט, און בפרט אין אתרא קדישא מירון, וואס דארט איז דער עיקר שמחה, ווען טויזנטער אידן איבער דער וועלט קומען אהין".

לאַמיר יעדן טאג ביז ל"ג בעמר ממשיך זיין מיט תפלה מיר זאלן זוכה זיין צו די גרויסע שמחה זיך קענען מיטפרייען מיט די שמחה פון רבי שמעון וואס די שמחה וועט ברענגען די גרויסע שמחה, מיט דעם ספר הקדוש וועלן מיר ארויסגיין פון גלות מיט גרויס רחמים, אַמן וַאָמֵן.

איין אעשה'ס

פּלאַים, איך האב אלעס פארשטאנען אין די
ערשטע מינוט וואס איך האב ווידער געעפנט די
גמרא...

שמחה

איינגעשטילט די קולות

תפלה עפנט די וועגן

מיין ברודער מיט מיר גייען צו א חברה וואס מען
מאכט א נסיעה חדש תמוז, אבער דאס יאר האבן
זיי געמאכט א נסיעה פאר פסח, אבער מיינע
עלטערן האבן נישט געהאט חשק מיר זאלן פארן
ערב פסח.

איך האב געוואוסט אז דער רבי זאגט אז מען
קען בעטן פון באשעפער אויף אלעס, האב איך
מתפלל געווען און געזאגט שמות הצדיקים, אז
איך זאל קענען פארן און מיינע עלטערן זאלן
אונז שיקן גערן צו די נסיעה, און טאקע א שעה

פארגאנגענעם מוצאי פסח בין איך אהיים געפארן
פון מיין באבע. איך זיץ אויפן באס און עס האט
זיך געענצט נעבן מיר א מענטש געשלאפן און
געמאכט זייער מאדנע קולות, עס האט מיר זייער
געשטערט איך האב נישט געוואוסט וואס צו טון,
ביז איך האב זיך דערמאנט די עצה פון הייליגן
רבי'ן 'תפלה'.

איך האב געבעטן דעם אויבערשטן אז דער איד זאל
מיר מער נישט נערווירן, ווי נאר איך האב געענדיגט
מיין תפלה, האט זיך אלעס איינגעשטילט, דער
איד האט אויפגעהערט מיט זיינע מאדנע קולות.

איך זאנק זיך באשעפער, אז דו האסט
אויסגעהערט מיין תפלה.

תורה דורך תפלה

איין טאג האב איך געלערנט גמרא און איך האב
נישט פארשטאנען עפעס א שטיקל, האב איך
פארמאכט די גמרא און געזאגט א תיקון הפללי
און געבעטן פון באשעפער אויף אידיש ער זאל
מיר קלאר מאכן די גמרא און עפענען מיין קאפ.
שפעטער ווען איך האב געעפנט די גמרא, האט
דער אויבערשטער מיר באוויזן וואונדער, פלאי

דערויף האט מיין טאטע געקלינגען מיין מאמע,
אז ער וויל מיר זאלן פארן.

זעט מען די גרויסע פח פון תפלה...

יואלי

אויפגעוועקט דאס פארלאשן הארץ

דארט האבן די געסטאפא אריינגעגליעט די 'נומערן' אין זיין פלייש, פון דעמאלטס אן האט זיך זיין לעבנסשטייגער גענצליך געביטן. היות ער איז נאך געווען יונג און פריש, איז ער אפגעשיקט געווארן צו די ארבעטס לאגערן. דריי יארן האט ער מיטגעמאכט די שווערע ארבעט דארט וואו 'הונגער' איז געווען א טייל פונעם לעבן. די עס. עס. אויפזעער, וואס האבן זיך גענויטיגט אין די ארבעטס כוחות, פלעגן צוואווארפן פון מאל צו מאל א ביסן פארשימלטע ברויט אדער עפעס א געדיכטע שמוציגע זופ. די אומשטענדן זענען געווען אומדערטרעגליך.

אין יאר תש"ה, ווען די דייטשן האבן אנגעהויבן צו כאפן אז זייער סוף איז נאנט, זענען זיי אנטלאפן פון דעם לאגער, מיטנעמענדיג די איבערגעבליבענע לעבעדיגע סקעלעטן אויף דעם טרויעריג באדימטן 'טויט מארש', מיט איין ציל; צו פארטיליגן די איבערגעבליבענע שארית הפליטה. זיי האבן געריטן אויף

די אידן פון האלאנד האבן געלעבט גאנץ א רואיג לעבן, ביז דער טאג וואס די דייטשן ימ"ש האבן איר איינגענומען, באצווינגען די אידן זיך ארומצוטראגן מיט די 'געלע לאטע' ארום זייער ארעם. א שטיק צייט שפעטער האבן זיי אנגעהויבן מיט די מאסן דעפארטירונגען קיין אוישוויץ.

דער יונגער בחור'ל יצחק אייזיק זילבערמאן, א אייניקל פון ראפשיצער רב, וואס איז געבוירן אין גאליציע צו א רייכע משפחה וואס האט זיך אריבערגעצויגן שפעטער קיין דייטשלאנד צוליב געשעפטן און דערנאך איבערגעזידלט קיין האלאנד נאך וואס דער צורר היהודים, היטלער ימ"ש, איז אויפגעשטיגן אויפן בענקל - איז אויך ארויפגעפירט געווארן מיט זיינע עלטערן און געשוויסטער אויף די בהמות וואגאנען וואס האט זיי אפגעפירט קיין אוישוויץ.

ביי די טויערן פון אוישוויץ זענען זיי ברוטאל געווארן אפגעשיידט איינער פונעם צווייטן.

פערד, צווינגדיג די אויסגעפלאגטע אידן צו מארשירן טאג און נאכט. ווער ס'איז שטעקן געבליבן אדער מארשירט פאמעליך, איז געשאסן געווארן אויפן ארט. אין א געוויסע פונקט, האט ר' יצחק אייזיק געשפירט אז זיינע כוחות לאזן זיך שוין אויס. אלץ די לעצטע ברירה האט ער זיך ארויסגעשלייכט פון די גרופע און זיך אויסבאהאלטן צווישן א הויפן שטרוי אין א דערנעבנדיגן פעלד. פון הימל האט מען געהיטן אויף אים, און די רשעים האבן נישט באמערקט אין זיין אפוועזנהייט.

יצחק אייזיק איז געראטעוועט געווארן און האט איבערגעלעבט די מלחמה מיט ניסי ניסים, אבער עלנד אליין פון זיין גאנצע משפחה.

זיין גייסט איז געווען צובראכן אויף פיצלעך. ער האט זיך אומגעקערט קיין האלאנד אויף עטליכע יאר. דארטן, אין א באהעלטעניש, האט ער געטראפן א גרויסע סומע געלט וואס זיין טאטע האט נאך עספיעט אויסצובאהאלטן פארן קריג, וואס די דייטשע רשעים האבן ב"ה נישט באוויזן צו לייגן א האנט דערויף.

אין יאר תשי"א, איז ער ארויף קיין ארץ ישראל, ער האט זיך באזעצט אין דעם גרויסן פרייען שטאט 'תל אביב', וואו ער האט צום גרויס באדויערן אפגעפירט א לעבן ווייט פון אידישקייט.

דער אייבערשטער, וואס האט אבער נישט פארגעסן פון אים - האט אזוי צוגעפירט, אז איין טאג באגעגנט אים איינער - "איך פאר קיין מירון", דערציילט אים יענער, "אפשר

קומסטו מיט מיר?" ער האט איינגעשטימט דערויף. נאך א לאנגע רייזע, קומען זיי אן צום אריינגאנג פון די מערה פון דעם גרויסן תנא רשב"י. יצחק אייזיק האט זיך אפגעשטעלט ביים טיר אינגאנצן באגייסטערט, די גרויסע קדושה וואס האט געהערשט דארט אין שאטן פונעם הייליגן תנא רבי שמעון האט אים גענצליך איבערגענומען און אים איינגעוויקלט אין א העכערע אטמאספערע.

בשעת ער שטייט דארט פארטראכט, דערנענטערט זיך צו אים א איד מיט א ליכטיגן געשטאלט און שטרעקט אים אויס די האנט מיט א ווארעמע שלום עליכם. יענער האט מיט אים גארנישט גערעדט, ער האט אים ניטאמאל פארגעשלאגן צו דאווענען אדער זאגן א קאפיטל תהלים, אבער די ווארעמקייט און הארציגקייט וואס יענער האט אים געגעבן האט אויפגעלאזט זיין הארץ.

צוריקקומענדיג קיין תל אביב, איז אים נישט ארויס פון קאפ די געשטאלט פון יענעם וואונדערליכער איד, ער האט שטארק געגארט צו קענען ווידעראמאל באגעגענען יענעם אידל. א יאר איז פארביי, ווידער איז ער געפארן קיין מירון, פול מיט האפענונג אז ער וועט ווידער אנטרעפן יענעם מענטש. צו זיין גרויס גליק טרעפט ער אינעווייניג אין די מערה אט די לעכטיגע צורה וואס שרייט ארויס איין שטיק גוטסקייט. ער גייט צו צו אים, אבער דער אידל געדענקט אים שוין נישט. ווען יענער הערט אז ער וואוינט אין תל אביב, זאגט ער אים: "קום ארויף צו מיר

אויף א באזוך, איך וואוין גאנץ נאנט צו דיר, אין יפו, אויף רחוב 'רבי חיים בן עטר'."

א שטיק צייט גייט אריבער, אין איינע פון די טעג, ווארטנדיג ביי די באס סטאנציע, ווערט ער איבערראשט זעענדיג פאר זיינע אויגן דעם איד וועמען ער זוכט שוין אזוי לאנג האבנדיג פארלוירן זיין אדרעס. דאס מאל האט אים שוין יענער איד'ל דערקענט, ער גייט צו צו אים מיט א פריינטליכקייט, און צוזאמען זענען זיי געפארן צו יענעם אין שטוב, וואס ער איז שוין אינדערצווישן געוואויר געווארן זיין נאמען, רבי ישראל בער אדעסער ז"ל, א ווארעמע פארציטיישע ברסלב'ע חסיד. ר' ישראל בער האט גערעדט מיט אים פייערדיגע 'דיבורים' פון רבין, אויפפלאמענדיג דערביי זיין פארלאשענע הארץ צום פאטער אין הימל, בשעת יצחק אייזיק זיצט און קוועלט, שלינגנדיג מיט דארשט יעדעס ווארט.

אין רעזולטאט פון דעם באגעגעניש, איז יצחק אייזיק פארוואנדלט געווארן צו א רעכטפארכטיגער איד, א חסיד מיטן גאנצן הארץ. ער איז געווען פון די איינציגע וואס האבן געזארגט אין די תקופה פון נאכ'ן קריג צו דריקן און פארשפרייטן דעם רבי'נס ספרים, שפענדנדיג דערויף כמעט זיין גאנצע אוועקגעלייגטע פארמעגן וואס ער האט געהאט מיטגענומען מיט זיך.

אזוי אויך איז ער געווען דער וואס האט אריינגעשטעלט אינעווייניג אין די מערה פון רשב"י, די באוואוסטע מאמר 'לכו חזו' איבער די גרויסקייט פון רשב"י, וואס ווערט אראפגעברענגט אנפאנג אין ספר 'ליקוטי מוהר"ן' - איינגעקריצט אין א מארמארענעם שטיין, וואס שטייט נאך דארט ביזן היינטיגן טאג.

ווער דארף די הויזן?!

אָפּ, אזוי האט ער געשריגן פארטאָגס קולי קולות, דער רבוננו של עולם זאל אים אָפּהיטן. דער רבי נחמן איז געווען אַ גרויסער בעל צדקה, און אַ גרויסע מתבודד.

וויבאלד ער האט געוואוסט אז ער האט אַ מלחמה מיטן יצר הרע, זיין פּרנסה קען אים ברענגען נסיונות און מען דארף זיך צוגרייטן 'כלי זיין' - געווער, און די כלי זיין איז נאר תפלה!

דער אויבערשטער האט אַ געוואלדיגע נחת רוח פון אַזעלכע תפלות! איך גלייב אז קיין שום יונגערמאן אין רוסלאַנד האט נישט

רבי נחמן שטערנהארץ, (א זון פון רבי איציק פון שטאט באברין), אלץ יונגערמאן האט ער געהאט אַ געשעפט פון פרויען צירונגען אין שטאט באברין, פלעגט ער פארטאָגס גיין אין פעלד, ער האט זיך צוגעגרייט פאר ער גייט אריין אין אַזא סאַרט געשעפט, וויבאלד זיין פּרנסה איז געווען אז ער דארף שטיין און פארקויפן צירונגען, האט ער געשריגן אין פעלד קולי קולות: "באשעפער, היט מיר

האט ער פאר זיך אליין נישט געהאט קיין שיינע פאר הויזן אויף יום טוב נאר אנועק געגעבן יענעם, און צנדערצו פארשטיין אז דער אמת איז אז יענער דארף האבן די הויזן - נישט איף!

געווען אמאל ווען ר' ישראל קארדונער איז געווען אין אומאן, ער איז געקומען פון ארץ ישראל מיט א שיינעם טערקישע טלית, יענע יארן א איד זאל פארמאגן אן אייגענעם שיינעם טערקישן טלית איז געווען גאנץ א גרויסע חידוש. ר' ישראל האט מיטגעברענגט איין טלית פאר זיך און איין טלית אויף צו 'פארקויפן', אזוי וועט ער האבן אויף די אויסגאבן פון דער לאנגער וועג וואס ער איז געקומען צו פארן.

דער הייליגער רבי האט דאך גערעדט ווי חשוב עס איז אויב מען קען האבן א שטארקן ריינעם טערקישן טלית, איז ווי ר' געצ'י האט באמערקט דעם טלית האט ער גלייך געמאכט א תפלה צום אויבערשטן: "הך, רבוננו של עולם ווען וועל איך זוכה זיין צו האבן אזא מין טלית!" און ר' ישראל האט געהערט די תפלה פון ר' געצ'י, האט ער אים שוין גלייך אנוועקגעגעבן דעם טלית!

דאס איז פאר אונז קינדער א למוד ווי אזוי מען האט אהבת חברים, מען טראכט אביסל פון אן אנדערן, וויאזוי קען איך געבן פאר מיין חבר א גוט ווארט? א ברייטן שמייכל, אנועק געבן עפעס פון מיר פאר יענעם, ואהבת לרעהו כמוך.

געבעטן אזא סארט תפלה, נאר א ברסלב'ער חסיד קען בעטן אועלכע תפלות יעדן פארטאגס, איידער ער גייט ארויס אין דער קלייט, שרייען צום אויבערשטן ער זאל מיר אפהיטן דעם טאג. אויסער דעם וואס ער האט געגעבן אסאך צדקה.

אה! די הכנסת אורחים איז געווען ביי זיי זייער גרויס! רבי נחמן האט מיר פארציילט אמאל, אז זיין טאטע ר' איציק, פלעגט זיין א סוחר, אבער פארט איז ער געווען אן ארימאן,

ער האט געמאכט אפאר הויזן און האט זיך געראכטן אז אויף ראש השנה וועט ער אנטון די נייע הויזן! א גאנצע נייע אנצוג האט ער נישט געהאט, איז כאטש זאל ער האבן לכבוד יום טוב א נייע פאר הויזן. דערווייל איז ער געקומען קיין אומאן און באגעגנט ר' געצ'י וועלכע איז שוין געקומען אינמיטן זומער קיין אומאן, האט ער געזען ווי ר' געצ'י גייט צעריסענע הויזן, האט ער גלייך אים אנועק געגעבן די נייע הויזן!

און ווי נאר ראש השנה איז געקומען צו גיין און ר' איציק האט זיך נישט געקענט מאכן קיין אנדערע הויזן, ער האט דאך נישט געהאט קיין געלט, ווען ער האט באמערקט ווי ר' געצ'י גייט אנגעטון די הויזן אויף ראש השנה, האט ער אזוי געזאגט: "דאס איז דער אמת - די הויזן דארף גיין ר' געצ'י, נישט איך!"! ער אליין האט אזוי צו זיך גערעדט!

אזוי איז געווען ביי אונזערע לייט מען האט געגעבן צדקה, און ס'איז געווען א געוואלדיגע אמונה אין די צדקה אויף - צו מאכן פאר יענעם אפאר הויזן, און צום סוף

סיפורי מעשיות מעשה י' - דער בערגער און דער ארימאן 9

און [זי] איז אזוי געגאנגען - ביז זי איז געקומען צו דעם 'ארט', וואס דארט איז געזעצן דער 'בַּחור' הנ"ל (דהיינו: דעם 'בערגער'ס זיהן) הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]!

און זי האט געזאגט: "זי איז זיך [דאך] געווען, גאר אונזער 'מזל', און גאר אונזער 'הצלחה' - היינט האבן מיר זי פארלוירן - וואס איז מיר שוין געבליבן היינט?"!

און זי האט אים זייער געגעסן [אויפגעגעסן; מצער געווען]!

און אים אליין - איז זיך בונדאי אויך זייער ביטער געווען, דאס וואס די 'טאכטער' איז פארפאלן געווארן - דערצו, האט די 'קיסר'טע' אים זייער געגעסן [אויפגעגעסן; מצער געווען], און זייער דערצערנט.

און ס'געווארן גרויסע 'קריג' און 'עסעניש' [אויפגעסעניש] צווישן זיי - און זי פלעגט [צו] אים רעדן 'דברים-רעים' [שלעכטע רייד] - ביז זי האט אים זייער דערצערנט - ביז ער האט זי געהייסן פארשיקן!

און ער האט געזעצט 'דיינים' אויף איר! - האבן זיי גע'פסק'ט: "אז מען זאל זי פארשיקן!" האט מען זי פארשיקט! דערנאך האט דער 'קיסר' געשיקט אין דער 'מלחמה' אריין - און ער האט נישט מצליח געווען!

האט ער דאס אנגעהאנגען אין א 'עדניראל' [גענעראל] - [אז ער האט געזאגט צו דעם 'עדיניראל']: "ווייל דו האסט אזוי געטאן, דעריבער האסטו אנגעוואוירן [דערלייגט] די 'מלחמה'!"

און זי איז שוין דערווייל פארוואקסן געווארן מיט 'האר' - און דערצו, איז זי געווען אנגעטאן ווי א 'זכר', אין [מיט] די 'קליידער' פון א 'מאטראס', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - האבן זיי זיך נישט דערקענט איינס דאס אנדערע.

און תיכף ווי 'זי' איז געקומען - איז 'ער' פריילעך געווארן, וואס ס'איז דא געקומען נאך א 'מענטש'.

האט ער זי געפרעגט: "פון וואנען קומסטו אהער?" - האט זי געענטפערט: "איך בין געווען מיט א 'סוחר' [דער 'רוצח'] אויף דעם 'ים' וכו'!"

האט זי אים געפרעגט: "פון וואנען קומסטו אהער?" - האט ער איר אויך געענטפערט: "דורך א 'סוחר'!" זענען זיי דארט ביידע געזעצן!

און דערנאך ווי די 'בת-קיסר' איז אוועקגעכאפט געווארן פון דעם 'קיסר', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - האט די 'קיסר'טע' זייער געקלאגט - און זי האט זיך געשלאגן [איר] 'קאפ' אין דער 'וואנט' - אויף דעם וואס איר 'טאכטער' איז פארפאלן געווארן!

און זי האט דעם 'קיסר' זייער געגעסן [אויפגעגעסן; מצער געווען] מיט רייד!

זי האט צו אים געזאגט: "איבער [צוליב]

הָאָט עַר דָּעם 'יעֲדִנְרָאָל' פֿאַרשִׁיקט!

דערנאָך האָט ער ווידער געשיקט אין דער 'מלחמה' אריין - און האָט ווידער נישט מצליח געווען - האָט ער ווידער פֿאַרשִׁיקט 'יעֲדִנְרָאָל! און אזוי האָט ער פֿאַרשִׁיקט כּמָה [אסאָך] 'יעֲדִנְרָאָל!'

הָאָט די 'מדינה' געזעהן: "אז ער טוט ווילדע זאכן" - פֿריער האָט ער פֿאַרשִׁיקט די 'קיסר'טע' - דערנאָך [האָט ער פֿאַרשִׁיקט] 'יעֲדִנְרָאָל' - האָבן זיי זיך [דעריבער] מיישב געווען [דהינא: די 'מדינה']: טאַמער [אז אָפּשר זאל מען טוען] פֿאַרקערט - [אז] מען זאל שיקן נאָך דער 'קיסר'טע' [איר צוריקברענגען] - און 'אים' [דעם 'קיסר' אליין] זאל מען פֿאַרשיקן - און די 'קיסר'טע' זאל פֿירן די 'מדינה'.

הָאָבן זיי [טאַקע] אזוי געטאָן - און האָבן דעם 'קיסר' פֿאַרשִׁיקט - און די 'קיסר'טע' האָבן זיי צוריקגענומען - און זי האָט געפֿירט די 'מדינה'!

און די 'קיסר'טע' האָט פֿיכף געשיקט: "אז מען זאל ווידער צוריקברענגען דעם 'בערגער', מיט זיין 'ווייב' די 'בערגערן' - [וואס דער 'קיסר' האָט זיי משפּיל געווען, און האָט זיי געמאַכט פֿאַר אַרמעלייט, כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]]!" און זי האָט זיי אַריינגענומען אין אירע 'פֿאלאַצן'!

און דער 'קיסר' - ווי [ווען] ער איז פֿאַרשִׁיקט געוואָרן - איז ער געגאַנגען, און האָט געבעטן [פון] די וואס זיי האָבן אים געפֿירט: "אז זיי זאלן אים לאָזן [אפֿלאָזן] - וואָרן איך בין זיך פֿאַרט געווען אייער 'קיסר' - און איך האָב אייך כּוּדָאָי געטאָן 'טובות' - היינט [געצט] טוט מיר דאס צוליב, און לאָזט מיר

גיין - וואָרן איך וועל זיך מיך שוין, כּוּדָאָי נישט אומקערן צו דער 'מדינה' - האָט איר [דעריבער] קיין מורא נישט צו האָבן - לאָזט מיך! לאַס-אייך [לאַמיר] מיר גיין! לאַס-אייך [לאַמיר] כּאַטשע פֿריי זיין, דאס ביסל לעבן וואס איך האָב נאָך צו לעבן!"

הָאָבן זיי אים געלאָזט! איז ער געגאַנגען און געגאַנגען! דער ווייל זענען אַוועקגעגאַנגען כּמָה שָׁנים - און דער 'קיסר' איז געגאַנגען און געגאַנגען - ביז ער איז געקומען אויף דעם 'ים'!

הָאָט דער 'ווינט' - דער [דאַזיגער] 'שיף' אויף אַוועקגעטראָגן - און ער איז אויף געקומען צו דער 'מדבר' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט] - ביז ער איז געקומען צו דעם 'אַרט', וואס זיי ביידע זענען דאָרט געזעצן [דהינא: דער 'בחור', דעם 'בערגער'ס זוהן] - און זיין 'טאַכטער' די 'פּת־תּוֹרָא', וואס זי איז געגאַנגען [אַנגעטוהן] ווי א 'זכּר'!

הָאָבן זיי זיך נישט דערקענט איינס דאס אַנדערע - וואָרן דער 'קיסר' איז שוין פֿאַרוואַקסן געוואָרן מיט 'האַר', און ס'איז שוין אַוועקגעגאַנגען כּמָה שָׁנים - און זיי זענען שוין אויף פֿאַרוואַקסן געוואָרן מיט 'האַר', כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

הָאָבן זיי אים געפֿרעגט: "פון וואַנעט קומסטו אַהער?" - האָט ער זיי געענטפֿערט: "דורך אַ 'סוחר'!" און אזוי [אויף] זיי, האָבן אים אויף אזוי געענטפֿערט [אז זיי זענען דא אַנגעקומען דורך אַ 'סוחר']! זענען די 'דריי' דאָרט געזעצן אינאַיינעם - און האָבן דאָרט געגעסן און געטרונקן, כּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - און זיי האָבן דאָרט געשפּילט אויף 'כּל־יִשִׁיר' -

האט ער אים געענטפערט: "אז [ער האט געהערט! האט ער אים געפּרעגט אויף דער 'פּת-תּוֹאֵר': "אויב ער האט געהערט פון איר"? - האט ער אים אויף געענטפּערט: "יא!"

האט דער 'בּחור' אַנגעהויבן צו רעדן מיט 'כּעס', און האט געזאָגט: "דער 'רוצח'" (אזוי-ווי איינער קריצט מיט די ציין אויף דעם אַנדערן, אזוי האט דער 'בּחור' געזאָגט מיט 'כּעס', אויף דעם 'קיסר' וואס זיי האבן פון אים געשמעקט - ווארן ער האט נישט געוואקסט: אז דער 'קיסר' אליין שמוקסט מיט אים).

האט ער אים געפּרעגט [דער 'קיסר' פונעם 'בּחור']: "פּאַרוואס איז ער א 'רוצח'"? - האט ער אים געענטפּערט: "איבער [צוליב] זיין 'אַכזריות', און איבער זיין 'גסות' [צוליב] זיין גאָהל. בין איך אהערגעקומען!" האט ער אים געפּרעגט [דער 'קיסר' פונעם 'בּחור']: "וויאזוי איז דאס געווען?"

האט זיך דער 'בּחור' מיישב געווען: "דא האט ער זיך פאר קיינעם קיין מורא נישט צו האבן!" האט ער אים געזאָגט, און האט אים דערציילט די 'גאַנצע מעשה', וואס מיט אים האט זיך איבערגעטאן [אפּגעטיהן] - 'ס'קוקט אויס: אז קודם האט ער אים נישט דערציילט די 'גאַנצע מעשה', נאר דאס אליינס אז ער איז געווען א 'בּערנגערס זיהן'!

האט ער אים געפּרעגט [דער 'קיסר']: "אז דער 'קיסר' זאל דיר קומען אין דער 'האַנט' אריין - וואלסטו זיך אין אים היינט 'נוקם' געווען?" - האט ער אים געענטפּערט: "'ניין' (ווארן ער איז געווען א 'גוטער' א 'רחמן) - אדרבא, איך וואלט אים אזוי 'מפּרנס' געווען [געשפּייזט], ווי [פּונקט אזוי-ווי] איך בין דיך 'מפּרנס'!"

ווארן זיי אלע האבן געקענט 'שפּילן' - ווארן 'דער' איז [דאך] א 'קיסר' - און אזוי [אויף] 'זיי', האבן אויך געקענט 'שפּילן'.

און 'ער', דהיינו: דער 'בּחור' - ער איז איז געווען דער 'בּריה' צווישן זיי - ווארן ער איז שוין דארט געווען פון לאנג - און ער פּלעגט זיי צו ברענגען 'פּלייש', האבן זיי געגעסן - און זיי פּלעגן דארט ברענען 'האַלץ', וואס ס'איז טייערער געווען פון 'גאַלד' אין 'ישוב'. פּלעגט זיי דער 'בּחור' צו דרינגען [אויפווייזן]: "אז דא איז גוט איבערצולעבן [אפּצולעבן] די 'יאהרן' - ווערליג [לויט] דאס גוטס וואס 'מענטשן' האבן אויף דער וועלט אין 'ישוב' - איז בעסער אז מען זאל דא זיצן - מען זאל דא איבערלעבן די וועלט [אפּלעבן דאס לעבן]!" האבן זיי אים געפּרעגט: "וואספּארא גוטס האסטו דען געהאט, אז דו זאגסט: אז דא איז פאר דיר בעסער?"

האט ער זיי געענטפּערט, און האט זיי דערציילט: "וואס מיט אים האט זיך איבערגעטאן [אפּגעטיהן], ווי [אז] ער איז געווען א 'בּערנגערס זיהן' וכו' - ביז ער איז אהערגעקומען - און וואס איז אים דרויסגעקומען [וואס האט ער געהאט אין זיין לעבן, מיט דעם] וואס ער איז געווען א 'בּערנגערס זיהן' - [אז] ער האט געהאט 'פּל-טוב' - דא האט ער אויך 'פּל-טוב' - (אזוי האט דער 'בּחור' אלץ צו זיי געזאָגט)."

און ער האט זיי געדרונגען [אויפּגעוויזן] אלץ: "אז דא איז גוט איבערצולעבן די וועלט [אפּצולעבן דאס לעבן]!" האט אים דער 'קיסר' געפּרעגט: "האסטו געהערט פון דעם [יענעם און יענעם] 'קיסר'" [מיינענדיג זיך אליינס]? -

לאמיר זיך פאר הערו

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן

- מ'האט אים געהרגט
- מ'האט אים אריין געווארפן אין ים
- וואו אהין איז דער קיסר אנגעקומען?
- צו דער פלאץ וואו דער רוצח געפינט זיך
- צו דער פלאץ וואו דער בערגיר געפינט זיך
- צו דער פלאץ וואו דער זוהן פון בערגיר און די טאכטער פון קיסר געפינען זיך
- וואס האבן געטון אין מדבר דער קעניג און די בת קיסר און דער זוהן פון בערגיר?
- געשפילט אויף כלי שיר
- זיך געפרייעט און געטאנצט
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- וועלכע האלץ פלעגן זיי ברענען דארטן?
- האלץ וואס איז טייערער פון זילבער אין ישוב
- האלץ וואס איז טייערער פון דיימאנטן אין ישוב
- האלץ וואס איז טייערער פון גאלד אין ישוב
- האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- יא
- נ"ן
- א חלק

- א. צו וואו איז אנגעקומען די טאכטער פון קיסר ווען זי איז אנטלאפן פונעם רוצח?
- צוריק צום קעניגליכן פאלאץ
- צו די פלאץ וואו דער קעניג געפינט זיך דארט
- צו די פלאץ וואו דער זוהן פון בערגיר געפינט זיך דארט
- ב. וואס האט די קיסר'טע געטון נאכדעם וואס מ'האט אוועק גענומען איר טאכטער?
- זי איז געזיצן און געוויינט
- זי האט זייער געקלאגט און זיך געשלאגן קאפ אין דער וואנט
- זי האט געבעטן פון אירע באדינערס מיזאל איר גיין זוכן
- ג. וואס האט די קיסר'טע געטון פארן קיסר נאכדעם וואס מ'האט אוועק גענומען איר טאכטער?
- זי האט געשריגן אויף אים
- זי האט אים געגעסן מיט רייד
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. וואס האט דער קיסר געטון פאר די יעדניראלן?
- אראפגענידערט זייער פאסטן
- זיי פארשיקט
- געשריגן אויף זיי
- ה. וואס האט מען געטון פאר דעם קיסר נאכן פארשיקן די יעדניראלן?
- מ'האט אים פארשיקט

איך אנטראג

ווער פון די דריי (דער קיסר, דער זון פונעם בערגיר, די בת קיסר) זענען געקומען צום מדבר וועגן א רוצח?

- תשובות פון פאריגע וואך: וואס האט דער רוצח געזוכט? האט ער דאס געטראפן?
1. האט דער רוצח דארט געזוכט באטשע א קליין שיפל פון די וואס באפן פיש פדי ער זאל מיט איר אריבער. האט ער געפונען א שיף.
 2. און דער גזלן האט זי (די בת קיסר) געזוכט אהין און אהער און ער האט זי ניט גיקאנט גיפנען.

דער געווינער פון בערגער ועני 8 איז: הילד החשוב אלעזר אנשין, בית שמש. ** 3641

הערשי, דו פועליסט יא!!

קעגן דעם הארטן שטיין, ער דערקענט זיך בכלל
נישט קיין צייכן וואס די וואסער טוט קעגן דעם
הארטגעקיגן שטיין, אבער... מיט די צייט, ווען די
וואסער רינט און רינט און רינט און טראפט אראפ
וואך נאך וואך, יאר נאך יאר, ווען מען קלאר זען
אז די וואסער מאכט א לאך אין דער שטיין.

די זעלבע גענוי איז אפילו עס דאכט זיך אונז אז
אונזער הארץ איז געמאכט פון שטיין, ער זעט
זיך בכלל נישט אן אז מיינע רייד פועלן עפעס
אויף מיין הארטגעקיגן הארץ, אבער... מיט די
יארן, וואלווי, אויב וועסטו נישט אויפגעבן און
ווייטער רעדן און בעטן פון באשעפער אויף געדע
קלייניגקייט וועסטו זיכער זען אז דיין הארץ וועט
זיך לעכערן.

און ווי דער הייליגער רבי רופט עס אן, און מיר
רופן זיך מיט שטאלץ מיט אט דעם נאמען
'בִּרְסָלָב' וואס איז די אותיות 'לב-בשר' א הארץ פון
פלייש אנשטאט פון שטיין, אזוי ווי מען זעט ביי
דער משל אז "אבנים שחקו מים" די שטיין ווערט
געלעכערט פון די וואסער.

הערשי: וואס וועט זיין? שוין אזויפיל טעג און יארן
וואס איך רעדט צום באשעפער, אבער ליידער
קוקט מיר אויס אז איך טו נארנישט אויף מיט
מיין רעדן, וואס קען איך טון?

וואלווי: הערשי, זיי נישט באזארגט, דו ביסט
נישט דער ערשטער וואס עס קומט אים ארויף
אזא געדאנק און אזעלכע שאלות, דער רבי רעדט
שוין פון דעם אין שיהות הר"ן סימן רל"ד און דעם
רבי גיבט אונז אויך א משל צו קלאר מאכן אז דאס
וואס דו טראכסט איז נאר א דמיון.

הערשי: נא, לאמיר טאקע הערן די משל פון הייליגן
רבי'ן, שטענדיג איז גוט צו הערן פון רבי'ן...

וואלווי: פארשטייט זיך אז כמעט יעדעס קינד אין
חדר, בפרט אין די וואכן האט זיכער געהערט די
משל פון רבי עקיבא מיט די טראפנס, דער רבי
דערמאנט וועגן די מעשה, אז מען זעט אמאל ווי
עס טראפט טראפעלעך וואסער אויף א שטיין,
איינער וואס שטייט און דער זייט, אדער איינער
וואס קומט שוין יארן באטראכטן ווי אזוי די
וואסער האלט אין איין רינען אויפן זעלבן שטיין,
עס קוקט אויס אז די וואסער האט קיין פח נישט

הגליון נתנדב ע"ו

הר"ר מרדכי שלום ראזנפעלד הי"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

הגליון נתנדב ע"ו

הר"ר אברהם פריינד הי"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

הגליון נתנדב ע"ו

הר"ר שמואל מאיר אנשין הי"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב